

HUMOREN KAN

”Folk uden humor skal have mellemste invaliderente”

Jeg sidder med to engagerede herrer på en sten på kirkegården i Tved. På trods af den lidt kølige aftenluft, kan man tydeligt fornemme foråret. Den ene kaldes i folkemunde ”kirke-dværgen” og den anden ”kirke-kæmpen”. Og der er virkelig tale om en vis forskel i højde og drøjde. Fra 169 til 209 cm. De er begge nye i menighedsråds-sammenhæng. De er begge mænd med meninger og holdninger. Og så har de en velsignet humoristisk tilgang til både hverdag og fest. Men også en alvor, der mærkes tydeligt i de svar, de giver mig på mine spørgsmål.

Hvordan endte I overhovedet i denne sammenhæng som menighedsrådsmedlemmer og som kirkeværger?

Bent: Den beslutning var egentlig ikke så langt væk. Min bedstefar var formand for menighedsrådet i en lang årrække og var også engageret i sognerådet, der hvor vi boede. Nu havde jeg så nået en alder, hvor det lå i luften, at det var min tur. Da jeg så blev opfordret til at stille op, tænke jeg faktisk: ”Nå ja, så er det altså nu, jeg skal tage min tørn”.

Erik: For mig var det lidt af det samme. Jeg blev opfordret, og så lå det ligesom i luften, at det var på tide at engagere sig. Det er nemt

nok at kritisere, men hvis man vil noget med tingene, må man somme tider tage ansvaret på sig.

I er begge kirkeværger. Hvor godt kender I hinanden, og spørger I nogensinde hinanden til råds?

Erik: Vi har faktisk kendt hinanden siden 1982. Det var, mens vi begge arbejdede i Sønderjylland. Men da vi stødte på hinanden igen her på Mols, gik der lige et stykke tid, før det gik op for os, at vi gensidigt var gamle kendinge.

Bent: Jeg ved ikke, om vi direkte spørger hinanden til råds, men når vi alligevel snakker sammen – og det gør vi bl.a., fordi vi handler med hinanden – så spørges der af og til: ”Hvordan gør I det eller det?”. Det kommer helt naturligt, og vi er aldrig bange for at udfordre hinanden.

Erik: Nej for vi ved, at vi kan stole på hinanden, og vi spørger aldrig foræves.

Er der plads nok til humor i menighedsrådsarbejdet, eller er der for mange regler og forordninger, der skal tages hensyn til?

Erik: Vi har et menighedsråd, hvor der helt bestemt er plads til både humor og alvor. Og jeg er 100% enig med Piet Hein i, at ”den, der kun tar spøg for spøg og alvor kun alvorligt, han og hun har faktisk fattet begge dele dårligt”. Vi kan tale frit. Vi støtter hinanden, og vi arbejder rigtig godt sammen. At det så ind imellem kan være lidt tungt med alle de instanser, vi skal igennem for at få lov til at udrette noget, er noget helt andet.

Bent: Vi er jo et sammenlagt menighedsråd med mange nye medlemmer, men jeg er enig med Erik i, at der bestemt er plads til både et stort grin og til de seriøse debatter. Vi kan gå hinanden lidt på klingen med respekt for forskellige meninger uden at blive sure. Vi kunne nok godt tænke os, at nogle ting kunne ske lidt mere frit og ikke være underlagt så mange regler. Men det værner man sig vel til i længden.

Hvis I skulle sige, hvad der er det vigtigste ved Folkekirken her på Mols og Helgenæs, hvad ville I så vægte højest?

Begge: Præsten. Ingen tvivl om det. Vi er så heldige at have 2 præster her på Mols og Helgenæs, som favner alt det, der er essensen i Folkekirken. Humor, vid, forståelse, omsorg, fasthed og en god forkyndelse. Det skaber præcist det sammenhold og den mening, der giver ro og trykthed. Erik: At vores præster ikke løber af pladsen vises tydeligt af, at Jan er præst nr. 19 efter Reformationen. Så kan I selv prøve at regne tilbage.

Bent: Præsten er det helt naturlige samlingspunkt for sognet. Og sådan skal det være.

Begge: Og så giver det alt andet lige en helt speciel fornemmelse at gå ind i et kirkerum og tænke på, at her sad dine forfædre også. Og her er dine børn døbt og konfirmeret og måske gift. Det er en god, rød tråd at forholde sig til.

Elsa Holmer ■

VI IKKE UNDVÆRE

tv: Erik Lykke Sørensen, landmand, kirkeværge for Tved Kirke – højde: 169 cm.
th: Bent Caspersen, skovløber, kirkeværge for Agri og Egens Kirker – højde: 209 cm.